

Півень

Яків Щоголів

Як повіє завірюха,
Борва з вулиці засвище,
Я сховаю веретенце,
Гребінь, прядиво і днище.

Гніт в каганчику тихенько
Стане мріти й притухати;
Цвіркуні покинуть пісню
Невгавучу цвіріньчати.

Хай же й свище хуртовина,
Снігом вікна замітає:
В хаті тихо, все поснуло,
І ніхто ж тебе не лає!

Роздягнусь я, потягнуся,
В теплий запічок полізу,
У кожух ніжки холодні
Заверну вгорі і знизу.

А почне мені дріматись,
Я під голови м'якеньку,
Щоб було спокійно спати,
Підгорну мою рученьку.

Тільки шкода те, що мамі,
Мабуть, мулила та гривня,
Так взяла вона й купила
На лиху годину півня.

І не дасть же він і ніччю
Задрімати чоловіку:
Шию витягне, та зразу
Так і крикне: кукуріку!

Ох, якби була я злюча,
Та на те ще й волю мала,

Я б сьому горланю — півню,
Певно, голову зірвала!